

достатъчни материали, а второ, всъко рѣшеніе на Лудвигъ можало да бѣде опасно за такива нѣща, които били твърдѣ скъпи и съвършенно необходими на тогавашнитѣ французи; значи, нѣмало, кога да мислятъ за психологически анализи. Всъко колебание въ политиката на Лудвигъ XVI, показвало ся на тогавашнитѣ французи за обмисленна измѣна; всъко вътрѣшно противорѣчїе въ тѣзи политика ся обяснявало съ дълбокото коварство на кралятъ или на съвѣтницитѣ му. Когато кралятъ утвърждавалъ таково предложение на националното събрание, което ся ползувало отъ съчувствието на народътъ, тогава народътъ билъ расположенъ да мисли, че кралятъ хитри и ся старае да спъчели време; когато пакъ не искалъ да утвърди нѣкой популяренъ декретъ, тогава народътъ билъ увѣренъ, че кралятъ хвърга маската и ся захваща изпълнението на обширния заговоръ, съставенъ отъ дворѣтъ, емигрантитѣ и чуждостраннитѣ правителства, противъ французската свобода; тогава народътъ ся готвилъ за борба за животъ или смъртъ, и при всичко, че борба ся не оказвала въ дѣйствителность, но всичкитѣ горчиви, чувства, възбудени отъ постоянното очѣкване на рѣшителната катастрофа, естествено ся направлявали противъ него за това, защото той не е можалъ и не е знаалъ да внуши на народътъ довѣрие въ честността на намѣренията си и въ твърдостъта на личния характеръ.

Историкътъ може да счита Лудвигъ XVI за твърдѣ честенъ чловѣкъ, но сждътъ на историкътъ нѣма никакво влияние на животътъ на